

те ще си разправят небивалици, само и само за да продължат да общуват, да говорят помежду си, да не враждуват поколенията... за да не запрат някъде... Но това е страотно, даваш ли си сметка?!... Виж само как живеем! Преди 20 години всички се познавахме в квартала: а днес какво? Слизам по стълбите и чувам тряс!... на долния етаж: женицата решила да излезе, ама чула, че някой слиза по стълбите и се прибрала обратно, за да не го срещне... Е това е днес животът. Сега виждаш стачка - хората се разприказват, преоткриват общу-

кнаха с телефона! За тях телефона беше чудо: позволяваше им да приказват! И те веднага започнаха да го използват. Отиди да видиш уличните телефони в Перпинян, в циганската махала: невъзможно е да се обадиш, такива опашки. Имаш чувството, че цялата махала е излязла, за да се обади, и то по всяко време на деня, и говорят с часове, часове, часове!... Само защото става въпрос за обменени приказки, само защото става дума за общуване. Няма писмо, словото надделява - и те не могат да издържат на този изблик. Фантастично е, нали?

ботата... За тях това е преоткритие и смятам, че доста ги впечатлява. И може би сега е момента да кажем някои от тези думички, които са отдавна лишени от смисъл: толерантност, свободно движение на индивидите, пътешественици, граници... та това е все пак антирезата на нашето време поне де факто. Да, така е, но ние не сме партийни дейци... ние сме музиканти и това, което създаваме, е достатъчно. Един ден дойдох да ни видят едни момчета и ме помолиха да нося циганското знаме на някакъв митинг пред Триумфалната арка... Отговорих им: „Аз да нося циганското знаме“... Аз, знаме, и на всичкото отгоре на Триумфалната арка... В ред ли сте?“... Веднага политизация: знаме, циганско... Не, не и не: няма да нося знаме, каквото и да било то! Какво значи това? каква подигравка! Луди хора... Интелигенция... Човек не си играе с тези неща! Какво, кой представява това знаме? Осъзнайте се! Аз, и то със знаме... Ама ха!

Единствената ви композиция с френски текст е в последния ви албум. По този повод един мой приятел подхвърли - иронично, разбира се, - че сигурно имате проблеми с документите или с гражданството във Франция, за да пропишете на френски...

/Бурен смях/. Да, вярно е, че един ден си казахме: все пак би било интересно да напишем нещо на френски... Хич не е лесно, защото така смисълът става явен... Спомням си... онзи ден свирехме в Елзас /близо до немската граница/ и цяла банда мануши дойде да поприказваме през паузата. Една възрастна жена /не същата/ се приближи до мен и ме попита: „Ще изсвирите ли стихотворението, което направихте за нас?“ Стъписан, смутолех, да, да... Защото, продължи тя, ние за него дойдохме... Много бях трогнат.

„Страна без скитници“ - така ли беше? Възможно ли е?...

„Страна без скитници се казва забрава“... Страна без скитници е като страна без памет.

**Разговора води:
Александър Леви**

ването... кратък момент на еуфория, ама свърши ли стачката, и тя ще свърши.

Друг пример. Циганите са единствените, които веднага усвоиха този сравнително нов метод за комуникация, какъвто е телефонът. Докато във френските села си спомням как хората не смееха да се доближат до телефона... Селяните не смееха да го вдигнат, беше ги даже страх от телефонния звън! Спомням си в едно планинско село как една майка говореше със сина си, който беше войник в Алжир (началото на 60-те): тя плачеше и все питаше - Къде си, откъде говориш? - и гледаше кабела, повдигаше телефона... А циганите - не можеш да си представиш как бързо сви-

Сега се също за всички тези млади хора на вашия концерт: та те танцуваха като щурави - без да познават нито музиката, нито стъпките - а изглеждаха толкова щастливи. Рядко се срещат такива хора по улиците.

Всъщност тези хлапета са забравили що е жив музикант на сцена: какво виждат те по принцип: пристига един-единствен тип, виса техника, дискети, кабели и т. н., натиска копчетата, върти дискове... това е. Толкова е странно за тях да слушат музиката, когато се потят с часове на сцената: един гърпа струни, друг надува тръбата - и звучи, става ра-